

" মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক পিতাৰ সমান মুৰুলীধৰ নিশ্চয় হ'ব লাগে , মুৰুলীধৰ সন্তানসকলহে পিতাৰ সহায়কাৰী হয় , পিতা তেওঁলোকৰ ওপৰতহে ৰাজী হয় "

প্ৰশ্ন: কোনসকল সন্তানৰ বুদ্ধি অতি নম্ৰ (নিৰহংকাৰি) হৈ যায়?

উত্তৰ: যিয়ে অবিনাশী জ্ঞান ৰত্ন দান কৰি সঁচা ফিলানট্ৰপিষ্ট (লোকহিতৈষী, দানবীৰ) হয়, বুদ্ধিমান চেলচমেন (বিক্ৰেতা) হৈ যায় তেওঁলোকৰ বুদ্ধি অতি নম্ৰ হৈ যায়। সেৱা কৰোতে কৰোতে বুদ্ধি ৰিফাইন (স্বচ্ছ) হৈ যায়। দান কৰোতে কেতিয়াও অভিমান আহিব নালাগে। সদায় এইটো বুদ্ধিত থাকিব লাগে যে শিৱবাবাই দিয়া জ্ঞান শুনাই আছে। শিৱবাবাৰ স্মৃতি থাকিলে কল্যাণ হৈ যাব।

গীত: তুমিয়েই মাতা ..... (তুমি হি হো মাতা .....)

ওঁম শান্তি। কেৱল মাতা-পিতাৰ গীত শুনাতে নাম সিদ্ধ নহয়। প্ৰথমতে "শিৱায়ে নমঃ" গীত শুনি তাৰ পিছত মাতা-পিতাৰ গীত শুনাতে নলেজৰ (জ্ঞানৰ) বিষয়ে গম পোৱা যায়। মনুষ্যতো মন্দিৰলৈ যায়, লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ মন্দিৰলৈ যাব, কৃষ্ণৰ মন্দিৰলৈ যাব, সকলোৰে আগত গৈ অৰ্থ নুবুজাকৈয়ে "তুমি মাতা-পিতা...." বুলি কৈ দিয়ে। প্ৰথমতে "শিৱায়ে নমঃ" গীত শুনাই তাৰ পিছত মাতা-পিতাৰ গীত শুনাতে মহিমাৰ বিষয়ে গম পোৱা যায়। নতুন যিয়ে আহে তেওঁলোকৰ বাবে এইটো গীত বহুত ভাল। বুজাবলৈ সহজ হয়। পিতাৰ নামেই হৈছে শিৱ, এনেকৈতো কোৱা নহ'ব যে শিৱ সৰ্বব্যাপি হয়। তেনেহ'লেতো সকলোৰে মহিমা একে হৈ যাব। তেওঁৰ নামেই হৈছে শিৱ। অন্য কোনেও নিজৰ কাৰণে শিৱায়ে নমঃ নাম ৰাখিব নোৱাৰে। তেওঁৰ মতি আৰু গতি সকলো মনুষ্যৰ পৰা পৃথক। দেৱতাসকলৰ পৰাও পৃথক। এই জ্ঞান শিকাওঁতা মাতা-পিতাই হয়। সন্ধ্যাসীসকলৰ মাতা নাই সেয়েহে তেওঁলোকে ৰাজযোগ শিকাৰ নোৱাৰে। শিৱায়ে নমঃ বুলিতো সকলোকে ক'ব নোৱাৰি। দেহধাৰীক জানো শিৱায়ে নমঃ বুলি কোৱা হ'ব! এইটো বুজাব লাগে। কিন্তু তোমালোক সন্তানসকলৰ মাজতো ক্ৰমানুসৰি আছে। কেতিয়াবা ভাল ভাল সন্তানেও পইন্টচ পাহৰি যায়। নিজকে বৰ সিয়ান বুলি ভাবে। এই ক্ষেত্ৰত অন্তৰৰ স্বচ্ছতাৰ প্ৰয়োজন। সকলো কথাতে সত্য কোৱা, সত্যত থকা – ইয়াৰ বাবে সময় লাগে। দেহ-অভিমানত আহিলে আকৌ ফেমিলিয়াৰিটি (ব্যক্তি বিশেষে ঘনিষ্ঠতা) আদি সকলো কথা আহি যায়। এতিয়া এনেকৈ কোনেও ক'ব নোৱাৰে যে মই দেহী-অভিমानी হওঁ, তেনেহ'লেতো কৰ্মাতীত অৱস্থা হৈ যাব। ক্ৰমানুসৰি হয়। কিছুমানতো একেবাৰে কুসন্তান। গম পোৱা যায় কোনে বাবাৰ সেৱা কৰে। যেতিয়া শিৱবাবাৰ অন্তৰত অধিষ্ঠিত হ'বা তেতিয়া ৰুদ্ৰ মালাৰ সমীপত আহিবা আৰু সিংহাসনৰ লায়ক হ'বা। লৌকিক পিতাৰ অন্তৰতো সুসন্তানহে অধিষ্ঠিত হয়, যিয়ে পিতাৰ লগত সহায়কাৰী হয়। এয়াও বেহদৰ পিতাৰ অবিনাশী জ্ঞান ৰত্ন ধান্দা (ব্যৱসায়)। গতিকে ধান্দাত সহায় কৰোঁতাসকলৰ ওপৰত পিতাও ৰাজী হ'ব। অবিনাশী জ্ঞান ৰত্ন ধাৰণ কৰি আকৌ ধাৰণ কৰাব লাগে। কিছুমানে ভাবে আমি ইনচ'ৰ (বীমা) কৰাইছো। সেয়াতো তোমালোকে পাই যাব। ইয়াততো বহুতক দান কৰিব লাগে, পিতাৰ দৰে অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ ফিলানট্ৰপিষ্ট হ'ব লাগে। পিতা আহেই জ্ঞান ৰত্নৰে জোলাঙা ভৰপূৰ কৰিবলৈ, ধনৰ কথা নহয়। পিতাৰ সুসন্তানহে পচন্দ হয়। ব্যৱসায় কৰিব যদি নাজানে তেন্তে তেওঁ মুৰুলীধৰ, সদাগৰৰ সন্তান বুলি কেনেকৈ ক'ব পাৰিব? লাজ লাগিব লাগে, মই ধান্দাতো নকৰোৱেই। চেলচমেন যেতিয়া বুদ্ধিমান হৈ যায় তেতিয়া তেওঁক অংশীদাৰ বনোৱা হয়। এনেয়ে জানো অংশীদাৰ হৈ যাব পাৰে। এই ধান্দাত লাগি গ'লে বুদ্ধি বহুত নম্ৰ হৈ যায়। সেৱা কৰোতে কৰোতে বুদ্ধি ৰিফাইন হৈ যায়। বাবা-মম্মাই নিজৰ অনুভৱ শুনায়। বাবা হৈছে শিকাওঁতা, এইটোতো জানা যে এই বাবাই ভালকৈ ধাৰণা কৰি ভাল মুৰুলী শুনায়। অম্মা, বুজি লোৱা এওঁৰ শৰীৰত শিৱবাবা আছে, তেওঁতো হয়ই মুৰুলীধৰ, কিন্তু এই বাবাইও জানে নহয় জানো। নহ'লে ইমান উচ্চ পদ কেনেকৈ পায়? বাবাই বুজাইছে যে সদায় এনেকৈ বুজিবা যে শিৱবাবাই শুনায়। শিৱবাবাৰ স্মৃতি থাকিলে তোমালোকৰো কল্যাণ হৈ যাব। তেওঁৰ শৰীৰত শিৱবাবা আছে। সেই মম্মাই বেলেগে শুনায়, মম্মাৰ অনুভৱৰ আধাৰত। তেওঁৰ নাম প্ৰখ্যাত কৰিব লাগে কিয়নো ফেমেলক (নাৰীক) লিষ্ট (সহযোগ দি উম্মলৈ নিয়া) দিয়া হয়। এনেকৈ কোৱা হয় নহয় যে যেনেকুৱাই হওঁক, তেওঁ মোৰ, চম্ভালিবই লাগিব। পুৰুষসকলেই এনেকৈ কয়। স্ত্ৰীয়ে এনেকৈ নকয় যে যেনেকুৱাই হওঁক.....। পিতায়ো কয় যেনেকুৱাই হোৱা, চম্ভালিবই লাগিব। নামো বাবাৰে প্ৰখ্যাত হয়। ইয়াততো পিতাৰ নাম প্ৰখ্যাত হয়েই। আকৌ শক্তিসকলৰ নাম প্ৰখ্যাত হয়। তেওঁলোকে সেৱাৰ ভাল সুযোগ পায়। দিনে-প্ৰতিদিনে সেৱা বহুত সহজ হৈ যায়। জ্ঞান আৰু ভক্তি, দিন আৰু ৰাতি, সত্যযুগ-ত্ৰেতা হৈছে দিন, তাত হৈছে সুখ, দ্বাপৰ-কলিযুগ হৈছে ৰাতি, দুখ। সত্যযুগত ভক্তি নাথাকে। কিমান সহজ হয়। কিন্তু ভাগ্যত নাথাকিলে ধাৰণা

কৰিব নোৱাৰে। পইন্টচতো (মুখ্য কথা) বহুত সহজে পোৱা যায়। মিত্ৰ-সম্বন্ধীয়সকলৰ ওচৰলৈ গৈ বুজোৱা, নিজৰ ঘৰখনক জ্ঞান দিয়া। তোমালোকতো গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকোঁতা হোৱা, গতিকে বহুত সহজ ৰীতিৰে যিকোনো লোককে বুজাব পাৰা। সংগতি দাতাতো এজনেই পাৰলৌকিক পিতা। তেৱেঁই শিক্ষক হয়, সৎগুৰুও হয়। বাকী সকলোৱে যথায়থ দ্বাপৰৰ পৰা দুৰ্গতি কৰি আহিছে। ব্ৰষ্টাচাৰী, পাপী আত্মা কলিয়ুগত আছে। সত্যযুগত পাপী আত্মাৰ নাম নাই, ইয়াতে অজামিল, গণিকা, অহল্যা, পাপী আত্মাসকল আছে। আধাকল্প স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয়। পিছত যেতিয়া ভক্তি আৰম্ভ হয় অধঃপতন আৰম্ভ হৈ যায়। অধঃপতিতো নিশ্চয় হ'ব লাগে। সূৰ্যবংশী অধঃপতিত হৈ চন্দ্ৰবংশী হয়। তাৰ পিছত অধঃপতিতেই হৈ থাকিব। দ্বাপৰৰ পৰা অধোগতি কৰাওঁতাসকলকে লগ পাই আহিছা। এয়াও তোমালোকে এতিয়াহে বুজিছা। দিনে-প্ৰতিদিনে তোমালোকৰ শক্তি আহি থাকিব। সাধু আদিকো বুজাবলৈ উপায় উলিয়াই থকা হয়। অৱশেষত নিশ্চয় বুজিব যে যথায়থ পৰমপিতা-পৰমাত্মা কেনেকৈ সৰ্বব্যাপী হ'ব পাৰে? বুজাবলৈ পইন্টচ বহুত আছে। ভক্তি প্ৰথমতে অব্যভিচাৰী পিছত ব্যভিচাৰী হয়। কলা (গুণ) কমি যায়। এতিয়া কোনো কলা নাই। বৃক্ষ আৰু গোলকতো দেখুওৱা হৈছে যে কলা কেনেকৈ কমি যায়? বুজাবলৈ বহুত সহজ, কিন্তু ভাগ্যত নাথাকিলে বুজাব নোৱাৰে। দেহী-অভিমানী হৈ নুঠে। পুৰণা শৰীৰতে বান্ধ খাই থাকে। পিতাই কয় - এই পুৰণা শৰীৰৰ পৰা মমত্ব এৰি নিজক আত্মা বুলি বুজা। দেহী-অভিমানী নহ'লে পদো উচ্চ পাব নোৱাৰিবা। বিদ্যাৰ্থীয়ে জানো এনেকৈ ভাবিব যে মই শেষতে বহি থাকোঁ। মিত্ৰ-সম্বন্ধীয়, শিক্ষক, বিদ্যাৰ্থী আদি সকলোৱে বুজি পাব, এওঁৰ পঢ়াত ধ্যান নাই। ইয়াতো বুজি পায় যে শ্ৰীমতত নচলিলে এনেকুৱাই গতি হ'ব। কোন প্ৰজা হ'বগৈ, কোন দাস-দাসী, সকলো বুজি পোৱা যায়। পিতাই বুজাইছে নিজৰ মিত্ৰ-সম্বন্ধীয়সকলৰ কল্যাণ কৰা। এইটো নিয়ম আছে, ঘৰত জেষ্ঠ ভাতৃ থাকিলে কনিষ্ঠ ভাতৃক সহায় কৰাটো তেওঁৰ কৰ্তব্য - ইয়াকে কোৱা হয় চেৰিটি বিগিন্চ এট হ'ম (ব্যক্তিৰ প্ৰথম দায়িত্ব হৈছে নিজৰ ঘৰখনক পৰিৱৰ্তন কৰা)। পিতাই কয় - (জ্ঞান) ধন দান কৰিলে কমি নাযায়.....ধন দান নকৰিলে প্ৰাপ্তিও নহ'ব, পদ পাব নোৱাৰিবা। বহুত ভাল সুযোগ পোৱা যায়। দয়াশীল হ'ব লাগে। তোমালোকে সন্ন্যাসী, সাধুসকলৰ ওপৰতো দয়াশীল হোৱা। সকলোকে কোৱা, আহি বুজি লোৱা। তোমালোকে নিজৰ পাৰলৌকিক পিতাক নাজানা, যিজন পিতাই ভাৰতক প্ৰত্যেক কল্পতে সৰ্বদা সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। কোনেও নাজানে। এনেকৈ কয়- অফিচাৰসকলো ব্ৰষ্টাচাৰী হয়, তেন্তে আকৌ কোনে শ্ৰেষ্ঠাচাৰী কৰি তুলিব?

আজিকালিতো সাধু সমাজৰ বহুত মান আছে। তোমালোকে লিখা - পিতাই এওঁলোকৰ ওপৰতো দয়া কৰে, তেতিয়া তেওঁলোক আচৰিত হ'ব। দিন যোৱাৰ লগে লগে তোমালোকৰ নাম প্ৰসিদ্ধ হ'ব। তোমালোকৰ ওচৰলৈ বহুত আহি থাকিব। প্ৰদৰ্শনীও হৈ থাকিব। অৱশেষত কোনোবাটো নিশ্চয় জাগিব। সন্ন্যাসীসকলো জাগিব। যাবনো ক'লে, দোকান এই এখনেই। বহুত ইমপ্ৰ'ভমেন্ট (উন্নতি) হৈ থাকিব। বুজাবৰ কাৰণে ভাল-ভাল চিত্ৰ ওলাব, যি সকলোৱে আহি বুজিব পাৰিব। যেতিয়া খেৰৰ জুমুঠি স্বৰূপ এই দুনিয়াত জুই লাগিব তেতিয়া মনুষ্য জাগিব, কিন্তু বহুত পলম হৈ যাব। সন্তানসকলৰ কাৰণেও এনেকুৱা। অগ্নিমত কিমান দৌৰিব পাৰিব। দৌৰতো কোনোৱে প্ৰথমতে লাহে-লাহে দৌৰে। বিজয়ৰ পুৰস্কাৰ কেইজনমানেহে পায়। এয়া তোমালোকৰো ঘোঁৰা দৌৰ। আত্মিক যাত্ৰাৰ দৌৰ লগাবৰ কাৰণেও জ্ঞানী আত্মাৰ প্ৰয়োজন। পিতাৰ স্মৃতিত থাকা, এয়াও জ্ঞান নহয় জানো। এই জ্ঞান অন্য কাৰোৰে নাই। জ্ঞানৰ দ্বাৰা মনুষ্য হীৰা তুল্য হয়। অজ্ঞানীৰ পৰা কড়ি তুল্য হয়। পিতা আহি সত্যপ্ৰধান প্ৰালম্বৰ অধিকাৰী বনায়। আকৌ সেয়া অলপ-অলপকৈ কমি গৈ থাকে। এই সকলোবোৰ পইন্টচ ধাৰণ কৰি কৰ্মত আহিব লাগে। তোমালোক সন্তানসকল মহাদানী হ'ব লাগে। ভাৰতক মহাদানী বুলি কোৱা হয় কিয়নো ইয়াতে তোমালোকে পিতাৰ ওচৰত তন-মন-ধন সকলো অৰ্পণ কৰা। সেয়েহে পিতায়ে সকলো অৰ্পণ কৰি দিয়ে। ভাৰতত বহুত মহাদানী আছে। বাকী সকলো মনুষ্য অন্ধশ্ৰদ্ধাতে আৱদ্ধ হৈ আছে। ইয়াত তোমালোক ঈশ্বৰৰ শৰণপন্ন হৈছা। ৰাৱণৰ পৰা দুখী হৈ আহি ৰামৰ আশ্ৰয় লৈছা। তোমালোক সকলো শোক বাটিকাত (দুখৰ কুটিৰত) আছিল। এতিয়া আকৌ অশোক বাটিকালৈ অৰ্থাৎ স্বৰ্গলৈ যাব লাগিব। স্বৰ্গ স্থাপনা কৰোঁতা পিতাৰ শৰণাগত হৈছা। কোনোৱেতো সৰুতেই বাধ্যত পৰি আহি গ'ল, সেয়েহে তেওঁলোকে ইয়াত শৰণাগত অৱস্থাত সুখী নহয়। ভাগ্যত নাই, তেওঁলোকক মায়া ৰাৱণৰ শৰণ লাগে। ঈশ্বৰৰ শৰণৰ পৰা আতৰি মায়াৰ শৰণত যাব বিচাৰে। আশ্চৰ্যৰ কথা নহয়নে!

এই শিৱায়ে নমঃ গীতটি ভাল। তোমালোকে বুজাব পাৰা। মনুষ্যইতো ইয়াৰ অৰ্থ বুজি নাপায়। তোমালোকে ক'বা আমি শ্ৰীমতৰ আধাৰত যথার্থ অৰ্থ বুজাব পাৰোঁ। তেওঁলোকেতো পুতলাৰ খেল খেলি থাকে। নাটক অনুসৰি এই গীতৰ পৰাও সহায় পোৱা যায়। পিতাৰ হৈ যদি সেৱা নকৰা তেন্তে অন্তৰত কেনেকৈ স্থান পাব। কিছুমান সন্তান কুসন্তান হৈ পৰে তেতিয়া কিমান যে দুখ দিয়ে। ইয়াততো মাঁ মৰিলেও হালোৱা খোৱা (দুখী নোহোৱা), পল্লী মৰিলেও হালোৱা খোৱা, কন্দাকটা কৰা নহয়। ড্ৰামাত মজবুত (অটল) হৈ থাকিব লাগে। মন্মা-বাবাও যাবগৈ, অনন্য সন্তানসকলো আগতীয়াকৈ

যাব। ভূমিকাতো পালন কৰিবই লাগিব। ইয়াত চিন্তা কৰিবলগীয়া কি আছে? সাক্ষী হৈ আমি খেল চাওঁ। অৱস্থা সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিব লাগে। বাবাৰো খেয়াল আহে, আইনে কয় নিশ্চয় আহিব। এনেকুৱা নহয় যে মম্মা-বাবা পৰিপূৰ্ণ হৈ গ'ল। পৰিপূৰ্ণ অৱস্থা অস্তিমত হ'ব। এই সময়ত কোনেও নিজকে পৰিপূৰ্ণ বুলি ক'ব নোৱাৰে। এয়া লোকচান হ'ল, কিবা হাইকাজিয়া হ'ল, বাতৰি কাকতত বি.কে. ৰ কাৰণে হাহাকাৰ লাগিল, এই সকলোবোৰ কল্পৰ আগতো হৈছিল। চিন্তাৰ কি কথা, 100 শতাংশ অৱস্থা অস্তিমত হ'বগৈ। পিতাৰ অন্তৰত তেতিয়াহে স্থান পাবা যেতিয়া দয়াশীল হ'বা, আনক নিজৰ সমানকৈ গঢ়ি তুলিবা। ইনচ'ৰ (বীমা) কৰিলা সেয়া বেলেগ কথা। সেয়াতো নিজৰ কাৰণেই কৰে। এয়াতো স্তান ৰল্লৰ দান আনকো কৰিব লাগে। পিতাক সম্পূৰ্ণ স্মৰণ নকৰিলে শিৰত যি বিকৰ্মৰবোজা আছে, সেয়া বৃদ্ধি হৈ যাব। প্ৰদৰ্শনীতো বুজোৱাজন লায়ক হোৱা উচিত। বুদ্ধিয়ক হ'ব লাগে। ৰাতি স্মৰণ কৰিলে মজা লাগে। এই আত্মিক প্ৰিয়তমক আকৌ পুৱাৰ ভাগত স্মৰণ কৰিব লাগে। বাবা আপুনি কিমান মিঠা, কিহৰ পৰা কি বনাই আছে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

* ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-**

(1) অন্তৰৰে সদায় সত্য হৈ থাকিব লাগে। সত্য ক'ব লাগে, সত্য হৈ চলিব লাগে। দেহ-অভিমানৰ বশীভূত হৈ নিজকে অতি সিয়ান বুলি ভাবিব নালাগে। অহংকাৰত আহিব নালাগে।

(2) সাক্ষী হৈ খেল চাব লাগে। ড্ৰামাত অটল হৈ থাকিব লাগে। কোনো কথাৰে চিন্তা কৰিব নালাগে। অৱস্থা সদায় হৰ্ষিত ৰাখিব লাগে।

বৰদান: প্ৰতিশ্ৰুতি ৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা লাভবান হ ওঁতা সদায় পিতাৰ আশীৰ্বাদৰ পাত্ৰ হোৱা যিবোৰ প্ৰতিশ্ৰুতি মনেৰে, বাণীৰে বা লিখিত ভাবে কৰা, সেয়া স্মৃতিত ৰাখিলে প্ৰতিশ্ৰুতিৰ পৰা পুৰা লাভবান হ'বপাৰিবা। পৰীক্ষা কৰা যে কিমান বাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰিলো আৰু কিমান পালন কৰিলো! প্ৰতিজ্ঞা (বায়দা) আৰু লাভ (ফায়দা) - এই দুয়োটাৰে সন্তুলন থাকিলে বৰদাতা পিতাৰ দ্বাৰা আশীৰ্বাদ পাই থাকিবা। যিদৰে সংকল্প শ্ৰেষ্ঠ কৰা তেনেকৈ কৰ্মও শ্ৰেষ্ঠ হ'লে সফলতা মূৰ্ত হৈ যাবা।

স্লোগান: নিজ কে এনেকুৱা দিব্য আইনা বনোৱা য ' ত পিতাক হে দেখা যায় তেতিয়া কোৱা হ ' ব প্ৰকৃত সেৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!